

WIJ ZIJN ER !

GRATIS

MAARTJE: “IK WIL NIET
BEKEND STAAN OM
MIJN SEKSUALITEIT,
NOEM ME DAN DAT
MEISJE MET DREADS”

JOS: “GEREFORMEERDE
CALVIJN COLLEGE
ONTVING COMING OUT
POSITIEF”

SIEBREN: “ER LOOPT
EEN HOMO ROND BIJ DE
STRANDWACHT,
FLUISTERDEN COLLEGA’S”

‘Wij zijn er’ is een reizende tentoonstelling door gemeenten in Zeeland. Drie kleurrijke panelen laten verschillende portretten van Zeeuwse LHBT’ers zien. Portretten die de passies, hobby’s en de drijfveren van de personen omschrijven en inzoomen op hun seksuele voorkeur en wat dit voor hen of hun omgeving betekent.

De portretten zijn geschreven door Mart Roumen. Hij is ambassadeur voor de LHBT-jongeren in Zeeland en sportjournalist, columnist en presentator. ‘Wij zijn er’ is ontwikkeld in samenwerking met Mart Roumen en ontwerper Kris van der Werve. De foto’s zijn gemaakt door Carla Bosscha.

In dit magazine welke u vrijblijvend mee mag nemen, leest u de drie complete verhalen van Maartje, Jos en Siebren.

MAARTJE: “IK WIL NIET BEKEND STAAN OM MIJN SEKSUALITEIT, NOEM ME DAN DAT MEISJE MET DREADS.”

Iedere avond moesten de paarden worden ontmest in de stal bij het ouderlijk huis van Maartje (22). Vaak was dit een saaie klus, net even voor het slapen gaan. Maar niet als Maartje loges had. Dan was het een goed excuus om urenlang weg te blijven en te praten over uiteenlopende onderwerpen. ‘Ik had daar de beste gesprekken, alles werd besproken’, vertelt ze.

“IK VAL GEWOON SOMS OP JONGENS EN SOMS OP MEISJES, WAT MAAKT DAT UIT?”

Eén van die paardenstal-gesprekken vond plaats met Miranda, de beste vriendin van Maartje. Zij begon met de schop in de hand over haar lesbische gevoelens, waardoor het voor Maartje gemakkelijk was om in te haken. ‘Ik denk dat ik ook biseksueel ben’, vertelde Maartje tussen de knollen. Ze had verwacht dat het veel meer een issue zou zijn, maar uiteindelijk voelde het voor Maartje als een luchtig gespreksonderwerp. Ze had niet toegeleefd naar dit moment. Het was er gewoon, en het voelde goed. Uiteraard reageerde Maartje’s vriendin uiterst positief.

Maartje groeide op in een dorpje op het platteland. De ouders van Maartje waren goed bevriend met een homo-stel, waardoor het gezin bekend was met homoseksualiteit. Toch was het voor Maartje lastig om haar biseksuele gevoelens een plek te geven. ‘Ik had de maanden na het gesprek met Miranda wel echt een roerperiode. Ik kon de gevoelens niet helemaal plaatsen’, twijfelt ze over haar geaardheid. ‘Ik voelde me gewoon hetero. Ik keek toch óók naar jongens?!’ ▶

Tot op de dag van vandaag houdt Maartje er nog steeds niet van om zich te comiteren aan een bepaald geslacht. 'Ik val gewoon soms op jongens en soms op meisjes, wat maakt dat uit?' zegt ze stellig.

OPLEIDING

Niet alleen wat betreft seksualiteit houdt Maartje alle opties open, ook met haar huidige opleiding kan ze nog alle kanten op. 'Veel dingen interesseren mij. Ik kon en wilde absoluut niet kiezen. Het liefste deed ik alles tegelijk.' Ze koos zodoende voor de opleiding Liberal arts and science. Met deze brede opleiding liggen veel opties nog open tijdens het curriculum. De kern van de opleiding bestaat uit het bestuderen hoe verschillende vakgebieden met wetenschap omgaan. Het vakgebied kan tijdens de opleiding verschillen.

Op haar basisschool waren ze minder overtuigd van de capaciteiten van Maartje. Ze gaven haar een VMBO-HAVO-advies, waarna ze zich op de middelbare school opwerkte tot VWO-niveau. Dat rondde ze ook af. Een opleiding aan de Roosevelt Academy in Middelburg was voor haar een logische keuze. 'Het werd ook in andere steden aangeboden, maar ik had direct een goed gevoel bij de Zeeuwse provinciehoofdstad', blikt ze terug. 'Achteraf heb ik ook zeker geen spijt dat ik hier ben gaan studeren. De sfeer in de

stad is gewoon heel goed.'

Door de grote reisafstand verhuisde ze naar Middelburg, waar ze al snel een thuisgevoel kreeg. Café de Mug nam de functie van de paardenstal thuis over. Urenlang praat ze met vriendinnen van haar opleiding over geweldige onderlinge acties of genante situaties. 'Eigenlijk praten we over alles: politiek, maatschappelijke ontwikkelingen. Ook over homoseksualiteit.' Ze stopt even met praten als ze het laatste woord uitspreekt. 'Gelukkig is er vrijwel geen discriminatie onder de studenten. Ik kan gewoon open zijn over wie ik ben bij mijn vrienden.'

“WAT MIJ BETREFT MOET ER MEER BEKENDHEID RONDOM HOMOSEKSUALITEIT KOMEN”

VERLIEFD

Die ogenschijnlijk vanzelfsprekende openheid heeft Maartje pas op oudere leeftijd ontwikkeld. De eerste keer dat ze bewust was van haar gevoelens voor vrouwen, was op de middelbare school. Ze raakte daar verliefd op haar beste vriendin, die zelf toevallig ook biseksueel was. Toch durfde ze niet uit te spreken dat zij ook die gevoelens had. 'Dat was een heel frustrerende periode. Ik wilde de vriendschap niet kapot maken, maar in de tussentijd wel kenbaar maken dat ik haar leuk vond.' Maartje gaf hints en flirtte soms stiekem, uiteindelijk liet ze Maartje zijdelings weten dat ze niet haar type was. 'Toen heb ik het maar uit mijn hoofd gezet', verzucht ze haar tevergeefse pogingen. Drie jaar later, toen ze uit de kast kwam, vond ze het jammer dat Maartje het niet eerder had gezegd. ▶

ACCEPTATIE IN ZEELAND

De laatste jaren is de acceptatie van homoseksualiteit in zijn algemeenheid in Nederland gelukkig toegenomen. Maar uit onderzoek van het Sociaal en Cultureel Planbureau in 2010 blijkt dat de helft van de onderzochte homojongeren (16 t/m 25 jaar) in Nederland wel eens zelfmoordgedachten heeft gehad.

Ook in Zeeland vormen LHBT-jongeren een kwetsbare groep. Zo zien we dat jongeren met homoseksuele gevoelens een minder goede psychische gezondheid hebben.

Daarnaast is de acceptatie van seksuele diversiteit nog niet zoals het zijn moet. Een voorbeeld: bijna een derde (31%) van de Zeeuwse 12 t/m 18 jarigen gaat in de pauze liever naast iemand anders zitten dan naast een jongen of meisje die homo of lesbisch is.

(Bron: Monitor Gezondheid 12-18 jarigen, GGD Zeeland, 2010.)

Het veelgehoorde argument dat homoseksualiteit prima is, zolang ze maar niet aan je zitten, doet ze af als onzin: 'heteroseksuelen vallen toch ook niet allemaal op iedereen van het andere geslacht. Dat geldt ook voor homoseksuelen of lesbiennes.'

Ook met betrekking tot seksualiteit heeft de 22-jarige Middelburger haar weg gevonden in de Zeeuwse hoofdstad. Via de LHBT-jongeren Zeeland is ze in contact gekomen met andere lesbische en biseksuele meiden, en heeft zodoende veel meer van zichzelf kunnen ontdekken. Ook haar heteroseksuele medestudenten zijn ongelooflijk tolerant, waardoor haar beeld van homo-acceptatie in Zeeland overwegend positief is.

Maartje beseft heel goed dat ze in een bevoorrechte positie verkeert. 'Zowel mijn familie als mijn sociale omgeving hebben homoseksualiteit totaal geaccepteerd', vertelt ze.

Toch zou er nog wel iets kunnen verbeteren aan de acceptatie van homoseksuelen in Zeeland. 'Wat mij betreft moet er meer bekendheid rondom homoseksualiteit komen', doceert ze. 'Daarnaast zou het nuttig zijn als er een vaste informele ontmoetingsplaats is, waar jongeren elkaar kunnen ontmoeten.'

Het liefste zou Maartje haar ervaringen inzetten om anderen in vergelijkbare posities verder te helpen. Niet alleen op het vlak van homoseksualiteit, maar veel breder. 'Als ik klaar ben hoop ik in het buitenland mijzelf in te zetten om sociale ongelijkheid te bestrijden', blikt ze vooruit. Haar ingetogen karakter staat echter een rol op de voorgrond in de weg. 'Laat mij maar lekker op de achtergrond onderzoek doen en adviezen geven.'

HOKJESDENKEN

Maartje zou graag zien dat het hokjesdenken in Nederland minder zou zijn. Voor haar hoeven de termen lesbisch, biseksueel of homoseksueel niet. Ze zucht daarom ook als ze in het dagelijks leven wordt geconfronteerd met de vraag of ze lesbisch is. 'Dat is toch helemaal geen issue, waarom moet het telkens in een hokje worden geplaatst?' vraagt ze hardop. Lange dreads en een losse laid-back houding karakteriseren haar vrije geest. 'Ik wil absoluut niet bekend staan als lesbisch of biseksueel, noem me dan het meisje met dreads'. ■

JOS: “GEREFORMEERDE CALVIJN COLLEGE ONTVING COMING OUT POSITIEF”

Het is midden in de nacht als de zestienjarige Jos besluit een mailtje te verzenden naar zijn mentrix op het Calvin College. „Ik had het idee dat ik iets verschrikkelijks aan het doen was. Dat er iets dramatisch gebeurde. Steeds weer schrapte ik woorden, veranderde ik de tekst”, vertelt Jos over die nacht - het spannendste moment van zijn leven tot dan toe. „Ik zette iets in beweging, waarvan ik wist dat het mijn leven zou gaan veranderen. Vlak nadat ik op enter drukte had ik al enorm spijt.” Als er iemand is die met recht een pionier genoemd mag worden, is het Jos Flikweert wel. Hij doorbrak het zwijgen over homoseksualiteit en kwam uit de kast.

“IK HAD HET IDEE DAT IK IETS VERSCHRIKKELIJKS AAN HET DOEN WAS. DAT ER IETS DRAMATISCH GEBEURDE.”

Kort na de nacht van het coming out-mailtje stuurt zijn Calvin College-mentrix een berichtje terug. Tot zijn opluchting is het heel positief en liefdevol: goed dat je het hebt verteld, is de teneur. Het doorgegaan wat conservatieve Calvin College laat zich van zijn beste kant zien. „Het is daar fantastisch opgepakt”, kijkt Jos terug. „Na dat mailtje heb ik een persoonlijk gesprek gehad met mijn mentrix. Ze gaf me alle steun. Heel apart om na al die jaren opeens openlijk over mijn homo-zijn te praten. Feitelijk was er niets veranderd, maar toch zag de wereld er anders uit.”

Het verhaal van Jos' coming out ging als een lopend vuurtje door het Calvin College. Soms voelde hij hoe leerlingen hem bleven aankijken, als hij door de school liep. Jos zat er niet mee. „Iedereen die afwijkt van de norm wordt aangekeken. Ik nu dus ook. Mijn vrienden bleven gelukkig achter me staan”, relateert hij. ▶

ANDERE CULTUREN

Jos werd geboren in het dorpje Nieuwerkerk. Hij was nog jong toen zijn ouders gingen scheiden. Met zijn moeder en zijn stiefmoeder verhuisde hij naar 's-Gravenpolder. Al op de basisschool ontwikkelde zich zijn voorliefde voor andere culturen. Het liefst zat huismus Jos thuis te rommelen of verdiepte hij zich in een van zijn vele hobby's. Hij spaarde postzegels, verdiepte zich in de Japanse taal en cultuur en trakterde zijn vrienden op gerechtjes uit de Japanse keuken. Ook het oude Egypte en hiërogliefen hadden zijn belangstelling. „Geschiedenisdocent Baaijens heeft een grote rol gespeeld in mijn enthousiasme voor cultuur en geschiedenis”, vertelt Jos. „Die man heeft mij enorm geïnspireerd.”

Ondanks zijn opmerkelijke hobby's viel Jos op school niet uit de toon. Hij had vrienden, deed wat anderen deden, nam

deel aan activiteiten. Met veel plezier kijkt hij terug op zijn periode bij de redactie van de schoolkrant. „Het mooiste was de rubriek Binnenkijken Bij. Daarvoor gingen we bij docenten thuis langs. Je leert ze dan op een heel andere manier kennen.”

Ook nam hij deel aan het project Leerling voor jou, waarbij oudere leerlingen ondersteuning bieden aan jonge scholieren. „Ik ben heel erg begaan met mensen”, vertelt hij. „Dat project paste perfect bij mij. Ik bied graag een luisterend oor.”

REACTIES

Met zijn moeder heeft Jos een sterke band. Zijn mentrix adviseerde hem dan ook om niet te lang te wachten voor hij ook zijn moeder zou vertellen over zijn seksuele geaardheid, om te voorkomen dat ze er via via achter zou komen. Jos volgde dit advies op. „In een gesprek met haar stuurde ik langzaam aan op homo-

seksualiteit. ‘Wat zou je ervan vinden als ik later thuiskom met een vriendin..?’ begon ik.” Haar reactie was een complete verrassing. „Of met een vriend”, vulde ze aan. Jos was met stomheid geslagen. „Dat gesprek had ik een aantal keer uitgesteld omdat de drempel te hoog was en nu deze reactie! Een aangename verrassing.”

Ook Jos’ vader reageerde niet erg verbaasd. Zijn ouders gaven hem een goed advies mee: om eens goed te overdenken wat hij precies wilde en het rustig aan te

doen met relaties en seksualiteit. „Daar had ik respect voor, maar niet zo veel zin in. Nu ik openheid had gegeven over mijn homoseksualiteit, wilde ik meer. Ik heb ook gewoon recht op liefde en genegeheid”, zegt Jos beslist. „Mijn moeder moest wel wennen aan mijn houding, maar ging er met respect mee om.”

GELOOF

In de streng gelovige omgeving waarin Jos opgroeide is homofilie geen punt, zolang het maar bij een platonische liefde blijft. Tijdens seksuele voorlichting op de middelbare school wordt dit benadrukt. Lichamelijke liefde tussen twee homoseksuelen, dat zouden we moeten voorkomen, was de stellige boodschap van de dominee die seksuele voorlichting gaf. Volgens Jos zou het Calvin College op dit terrein een liberaler standpunt in kunnen nemen. Jos: „De school heeft tijdens mijn coming out een goede rol gespeeld in de ondersteuning, maar het zou leuk zijn als de acceptatie en tolerantie nog wat verder gingen. Juist in de voorlichting.” ▶

“IEDEREEN DIE AFWIJKT
VAN DE NORM WORDT
AANGEKEKEN, IK NU DUS OOK.”

RELIGIE

Flikweert, inmiddels achttien jaar oud en openlijk homoseksueel, heeft zijn oude woonplaats 's-Gravenpolder verruild voor Hoofddorp en studeert Cultuur Erfgoed aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Die opleiding sluit aan bij zijn interesse voor verschillende culturen. Een vaste relatie heeft hij niet. „Op het gebied van liefdesrelaties heb ik zoiets van go with the flow. Het lijkt me leuk een vriendje te hebben, maar ik zie wel wat er op me af komt”, filosofeert hij.

„Er is in ieder geval genoeg te doen in Amsterdam.”

Niet alleen op het vlak van zijn liefdesleven is Jos begonnen met zijn zoektocht, ook met betrekking tot religie is hij bezig zijn eigen weg te vinden. „Mijn moeder is gereformeerd en mijn vader heeft niet zo veel met het geloof”, vertelt hij.

„Ik geloof wel dat er iets is, maar heb nog geen gemeente of stroming gevonden waar ik me helemaal mee kan identificeren. Laat mij maar lekker verder gaan met mijn ontdekkingsreis. ■

“HET ZOU LEUK ZIJN ALS DE
ACCEPTATIE EN TOLERANTIE
NOG WAT VERDER GINGEN.
JUIST IN DE VOORLICHTING.”

SIEBREN: “ER LOOPT EEN HOMO ROND BIJ DE STRANDWACHT, FLUISTERDEN COLLEGA’S”

Wie aan de strandwacht denkt, heeft al snel het beeld van macho-jongens, afgetrainde blonde surfers en aantrekkelijke vrouwen die de grote held van de kustlijn acteren. Zij offeren zich de hele dag op om levens te redden, en voor de rest is het – denken velen – vooral een baan waarbij je mooi moet zijn op het strand. Iedere badgast weet waarschijnlijk dat dit een geromantiseerd beeld is, ingegeven door Amerikaanse filmproducties. De Zeeuwse strandwachters zijn vaak iets minder gepolijst, maar vervullen wel een ongelooflijk belangrijke functie aan de kustlijn. Ieder zomerseizoen zijn er vele strandwachters – gele polo, korte rode broek – in touw om het de badgasten naar hun zin te maken. Hetero’s én homo’s. Eén van die strandwachters is Siebren (28). Na één jaar Domburg is hij vanaf 2008 een vaste strandwacht op het strand van Dishoek. ‘Dat is gewoon het allerleukste team’, stelt hij. ‘Een mooie mix: professioneel als het moet, informeel als het kan.’ Ook de coming out van de redder baarde weinig opzien op de reddingspost. ‘En als het negatief gaat worden, zal de hoofdstrandwacht altijd ingrijpen.’

DE COMING OUT VAN DE REDDER BAARDE WEINIG OPZIEN OP DE REDDINGSPOST.

Het strandleven spreekt Siebren al zijn hele leven aan. Hij werkte eerst bij een reddingsbrigade in Noord-Holland, daar leerde hij het vak. Via internet zag hij dat er in Walcheren nog ruimte was om te solliciteren op een betaalde functie. Hij belde op en kon een week later aan de slag op het Domburgse strand.

Hij sliep met andere strandwachters in een vakantiehuisje in Domburg. Zijn homoseksualiteit hield hij voor zichzelf. ‘Ik was op dat moment nog totaal niet bezig met jongens of met mannen, durfde het nog niet aan’, vertelt hij. ‘Bovendien waren de collega’s in dat huisje nogal close met elkaar. ▶

LHBT-JONGEREN VEILIG EN WEERBAAR IN ZEELAND

De Zeeuwse gemeenten, GGD Zeeland, COC Zeeland en het Anti Discriminatie Bureau Zeeland werken samen in het LHBT-project (LHBT staat voor Lesbisch, Homoseksueel, Biseksueel en Transgender).*

Met het project willen zij ervoor zorgen dat alle Zeeuwse LHBT-jongeren zich overal thuis en veilig voelen en zij volwaardig mee kunnen doen in de samenleving. Ook richt het zich op het verbeteren van de zelfredzaamheid van de jongeren zodat zij hun weg in de samenleving zelf weten te vinden.

Binnen het project worden diverse activiteiten georganiseerd. Deze activiteiten worden vooral ingezet op de scholen en bij de hulpverlening in Zeeland. Voorbeelden zijn het opzetten van de LHBT-jongeren-groep Zeeland

*[www.facebook.com/
lhbtjongerenzeeland](https://www.facebook.com/lhbtjongerenzeeland)*

het convenant 'Iedereen op school veilig en seksueel gezond' voor scholen en een werkconferentie voor hulpverleners.

Voor alle informatie over het project en de activiteiten, kunt u terecht op www.adbzeeland.nl/lhbt.

**Transgender is een verzamelnaam voor alle mensen die zich niet thuis voelen in de bestaande tweedeling tussen mannen en vrouwen.*

Ik lag niet helemaal goed in dat groepje.' Siebren werd aan zijn lot overgelaten in zijn eerste periode aan de kust. 'Soms ging de hoofdstrandwacht met pauze, en dan was ik de enige op het strand. Ik had natuurlijk wel ervaring met EHBO enzo, maar wist nog amper waar alles lag!' Siebren ervoer dat het tijd was om voor zichzelf te kiezen. Een snuffelstage langs verschillende stranden bracht hem uiteindelijk in Dishoek. 'Dat team was gewoon ongelooflijk leuk', ze namen zichzelf iets minder serieus, naast het werk was er ook ruimte voor een grap. Daarnaast was er – na werktijd - meer gelegenheid om met elkaar rustig een biertje te drinken. 'Een jaar later nodigde ik wat Twentenaren uit om ook te komen werken.'

In de eerste winter na de strandwachterperiode besloot Siebren zijn verhaal te vertellen en uit de kast te komen. Zijn stoere overkomen maakt dat mensen hem

niet snel als homo zouden identificeren. 'De meeste vrienden geloofden mij niet. Ik moest het soms wel drie of vier keer herhalen, voordat ze in de gaten hadden dat ik serieus was', blikt hij terug.

ROZE ZWEMBROEK

'Bij de strandwacht was het niet anders. Het duurde wel even, maar daarna ging het als een lopend vuurtje rond. Er loopt een homo rond bij de stichting fluisterden collega's. Maar ik had daar geen last van.' Ondanks dat er op dat moment naar weten van Siebren niet één (van de 175) strandwachters uit de kast was gekomen,

waren de reacties overwegend positief. Er werden wel veel grapjes gemaakt over homoseksualiteit. 'Soms loopt er iemand met een roze zwembroek het strand op, dan wordt ik over de portofoon opgeroepen om toch even een inspectie te komen doen', vertelt hij lachend. 'Nee joh, homoseksualiteit is totaal geen issue aan het strand. Bovendien is er op een rustige dag niet zo heel veel om te doen, dus dan ga je met elkaar lol maken.' Tijdens het tweede jaar van Siebren werd er een andere homo aangenomen bij de strandwacht. Hij ging werken op het strand in Domburg. ▶

“HET IS EIGENLIJK OOK WEL LOGISCH DAT IK TIJDENS HET STAPPEN IN WALCHEREN GEEN HOMO'S TEGENKOM. ALS IK DAAR OP STAP BEN, ZIEN ZE HET VAN MIJ TOCH OOK NIET?”

‘Met hem kon ik tenminste wel over knappe jongens praten, en ben ik ook een keer naar een homo-feest in Goes geweest’, vertelt hij over ondergeschrevene. Bij de strandwacht gingen er wel verhalen rond over Domburg en wat daar allemaal zou gebeuren op het vlak van homoseksualiteit. ‘Maar over het algemeen ben ik niet veel homo’s tegengekomen in Zeeland.’

DOMBURG

De vele zomeravonden vulde hij met Barbecuen op het strand, of een pilsje drinken op de camping. Ook was hij geregeld in Domburg te vinden in het voormalige Cafe Aloha, of Tramzicht. Tijdens de strandwachtperiode is hij vooral bezig om een leuke tijd te hebben, het scoren van jongens is daar niet een doelstelling van. ‘Het is eigenlijk ook wel logisch dat ik tijdens het stappen in Walcheren geen homo’s tegenkom. Als ik daar op stap ben, zien ze het van mij toch ook niet? Dat geldt ook voor andere homo’s, hoe moet ik nou weten dat ze homo zijn?!’

Onder zijn collega’s ervaart hij vooral onbekendheid met homoseksuelen. Veel van zijn strandwacht-vrienden komen in het dagelijks leven geen of enkele homoseksuelen tegen. De meeste hadden het ouderwetse beeld dat homo’s altijd verwijfd zijn en vrouwelijke trekjes hebben. ‘Ik geloof wel dat ik dat beeld een beetje recht heb gezet bij de Dishoekse strandwacht’, vertelt hij. ‘Ze praten nu een stuk vrijer over homoseksualiteit en homo’s. De strandwacht als organisatie is volgens Siebren zeker homo-tolerant. ‘Ik denk dat bij ieder strand wel een hoofd strandwacht zit, die in zou grijpen op het moment dat er discriminatie is. Dat geldt voor homo’s, maar ook voor andere minderheden. Wat dat betreft is het gewoon een open en tolerante organisatie’, stelt hij. ‘Ik zie het feit dat er minder homo’s werken dan de zes tot tien procent in de algehele maatschappij, niet als een probleem van deze organisatie. Maar meer van de terughoudende omgeving van Walcheren en omstreken. Je kan prima homo zijn bij de Stichting.’

LIEFDE

Inmiddels is hij al vier jaar en twee maanden gelukkig met zijn vriend Arjan. Samen betrokken ze recent een appartement in Enschede, maar zijn tweede liefde, het strand, zal daar wat Siebren betreft niet onder lijden. ‘Het werk voor de strandwacht is echt een hobby van me. Ik sluit zeker niet uit dat ik deze zomer enkele weken vrij neem van mijn werk om weer voor de strandwacht te komen werken’, besluit hij. ‘Dat werk is te mooi om zomaar op te geven.’ ■

Tekst: Mart Roumen
Foto's: Carla Bosscha
Ontwerp: Kris van der Werve

In opdracht van het Anti Discriminatie Bureau en LHBT-jongeren Zeeland.

WIJ ZIJN ER !

'Wij zijn er' is een reizende tentoonstelling door gemeenten in Zeeland. Drie kleurrijke panelen laten verschillende portretten van Zeeuwse LHBT'ers zien.

Portretten die de passies, hobby's en de drijfveren van de personen omschrijven en inzoomen op hun seksuele voorkeur en wat dit voor hen of hun omgeving betekent.

Kijk voor meer informatie op: www.adbzeeland.nl